

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 255.199 van 7 december 2022
in de zaak A. 230.245/XIV-38.271**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Dominique Andrien en Justine Braun
 kantoor houdend te 4000 Luik
 Mont Saint Martin 22
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 17 februari 2020, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 231.201 van 14 januari 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 13.763 van 3 juli 2020.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 april 2022, om 14.00 uur.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Martine Kiwakane, die *loco* advocaten Dominique Andrien en Justine Braun verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker dient op 3 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) beslist op 30 juli 2019 dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker tekent tegen de voornoemde beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30 augustus 2019. Met een arrest van 14 januari 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 ‘betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)’, van artikel 4, § 3, b), van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming’, van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/2, 39/65 en 39/76, 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) en van het recht van verdediging.

Verzoeker citeert uit het bestreden arrest de motivering betreffende het door hem overgelegde beeldmateriaal.

In een eerste middelonderdeel wijst verzoeker erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van artikel 39/2, § 1, van de vreemdelingenwet beschikt over “volledig[e] rechtsmacht”. Verzoeker voert aan dat hij op 6 december 2019 een aanvullende nota naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft gestuurd “met een video waarop zijn broer werd ontvoerd” en dat hij ter terechtzitting “de zelfde bijkomende nota [...] met een USB-stick (die de video bevat)” heeft overgelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft evenwel geweigerd de aanvullende nota in aanmerking te nemen omdat de video ter terechtzitting op een USB-stick werd

overgelegd. Verzoeker merkt op dat de video nochtans enerzijds vóór de terechtzitting per e-mail werd verstuurd en anderzijds ter terechtzitting alleen met een USB-stick kon worden overgelegd. Volgens verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in talrijke zaken aanvaard dat een USB-stick of een andere elektronische drager wordt neergelegd ter terechtzitting en is de reden waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen geen rekening heeft gehouden met de aanvullende nota, niet geldig. Bijgevolg acht verzoeker het arrest “noch juridisch noch regelmatig gemotiveerd” in het licht van artikel 149 van de Grondwet en de artikelen 39/2, 39/65 en 39/76, § 1, van de vreemdelingenwet.

In een tweede middelonderdeel voert verzoeker aan dat hij in zijn beroepschrift aanvoerde dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met alle elementen die door hem werden overgelegd ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming, namelijk (i) twee televisiereportages over zijn politiek activisme en over de ontvoering van zijn broer, (ii) een foto van hemzelf in het ziekenhuis na een demonstratie in Basra, (iii) een video van een Iraakse zanger die verzoekers naam en zijn Facebookpagina ‘Bagdad Model’ noemt, (iv) drie video’s waarin verzoekers naam wordt genoemd tijdens betogingen, en (v) video’s van bedreigingen van H.A.A., de zoon van een politicus. Verzoeker laat eerst gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de commissaris-generaal had moeten verplichten om elk document dat door hem wordt ingediend individueel en grondig te analyseren. Verzoeker moet kunnen begrijpen waarom zijn documenten niet volstaan om zijn problemen in Irak aan te tonen. De commissaris-generaal is als administratieve overheid, die onderworpen is aan de zorgvuldigheidsplicht, immers verplicht de documenten die verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd, grondig en individueel te onderzoeken. Overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ moet de commissaris-generaal uitleggen waarom de ingediende documenten niet volstaan om verzoekers vrees in geval van terugkeer naar het land van herkomst te staven. Verzoeker laat verder gelden dat, aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de commissaris-generaal niet heeft

gevraagd om elk document individueel en grondig te analyseren, hij dit zelf had moeten doen. Doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de commissaris-generaal niet heeft verplicht elk document dat door verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming werd ingediend, individueel en grondig te onderzoeken, en doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit onderzoek niet zelf heeft uitgevoerd, acht verzoeker de in het tweede middelonderdeel vervatte artikelen geschonden.

Beoordeling

Eerste middelonderdeel

5. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

Wat verzoekers ter terechtzitting overgelegde aanvullende nota en de daarbij gevoegde USB-stick betreft, wordt in het bestreden arrest overwogen:

“2.2.1. Inzake de ter zitting neergelegde nota van verzoeker wordt vastgesteld dat deze nota verwijst naar een video waaruit zou blijken dat verzoekers broer werd ontvoerd. Deze video bevond zich op een USB-stick.

Omtrent de neerlegging van dit stuk blijkt uit het proces-verbaal van de openbare terechtzitting dat werd geacteerd: ‘De raadsvrouw van de verzoekende partij legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer. De raadsvrouw van de verzoekende partij brengt ter terechtzitting een USB-stick met video bij waarnaar in de aanvullende nota verwezen wordt. De USB-stick wordt ter terechtzitting niet neergelegd aangezien het een elektronische drager is.’

De Raad neemt dan ook de video niet in aanmerking die door verzoeker als ‘nieuw

document' wordt aanzien.

2.2.2. In de mate dat de verzoeker in de bijkomende nota verwijst naar een arrest van de Raad van 28 maart 2019 wordt vastgesteld dat (i) dit een repliek bevat op de nota van verweerder terwijl er geen procedurevoorschriften voorhanden zijn waaruit kan blijken dat verzoeker schriftelijk een juridische repliek kan ontwikkelen ten aanzien van de nota van 11 september 2019 van verweerder, (ii) het arrest van de Raad waarnaar wordt verwezen dateert van 28 maart 2019 terwijl het verzoekschrift van verzoeker dateert van 30 augustus 2019, zodat dit arrest bezwaarlijk aanzien kan worden als een 'nieuw element' in de zin van artikel 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De ter zitting neergelegde nota wordt dan ook in de mate van voorafgaande vaststellingen niet in aanmerking genomen.”

Met die motivering is voldaan aan de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste. In de mate dat verzoeker “de reden waarom de RvV geen rekening heeft gehouden met de aanvullende nota niet geldig” acht en het bestreden arrest daarom “noch juridisch nog regelmatig gemotiveerd acht”, houdt deze kritiek geen verband met de in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht.

6. Verzoekers kritiek dat “in het arrest [...] de RvV [heeft] geweigerd de aanvullende nota in aanmerking te nemen”, mist feitelijke grondslag. Uit de *supra* in punt 5 geciteerde motivering van het bestreden arrest blijkt immers dat die aanvullende nota slechts in de mate van de daarin gedane vaststellingen niet in aanmerking wordt genomen en derhalve niet geheel buiten beschouwing wordt gelaten, zoals verzoeker aanvoert.

7. Verzoeker heeft het specifiek over “een video waarop zijn broer werd ontvoerd” die niet in aanmerking zou zijn genomen. Hij zou deze “op een USB-stick op de terechtzitting” hebben overgelegd en “de video vóór de terechtzitting per e-mail” hebben gestuurd.

In de eerste plaats wordt in het *supra* in punt 5 geciteerde motief van het bestreden arrest opgemerkt dat “de USB-stick [...] ter terechtzitting niet [wordt] neergelegd”. Verzoeker vecht dit motief niet aan.

In de tweede plaats blijkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk de videobeelden die de ontvoering van verzoekers broer zouden tonen in aanmerking te hebben genomen.

Uit de motivering van het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder de hoofding “Verzoekschrift en aanvullende nota’s” in punt 2.1.1. eerst uit verzoekers beroepschrift citeert dat verzoeker “ter ondersteuning van zijn beroep een video voor[legt] die in zijn huis werd opgenomen, waar we kunnen zien dat zijn broer wordt ontvoerd. Een foto van Meneer X staat op de muur en bewijst dat het zijn huis is. De twee video’s van de ontvoering van de broer van verzoeker vormen op zijn minst een begin van bewijs dat het CGVS in aanmerking moet nemen.” Hierna stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.2.1. van het bestreden arrest dat de raadsvrouw van verzoeker ter zitting een USB-stick met een video bijbrengt waarnaar in de aanvullende nota wordt verwezen, dat deze USB-stick ter terechtzitting niet wordt neergelegd omdat het een elektronische drager is en dat hij “dan ook de video niet in aanmerking (neemt) die door verzoeker als ‘nieuw document’ wordt aanzien”. Onder punt 3.6. van het bestreden arrest, dat betrekking heeft op de ontvoering van verzoekers broer, citeert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing en oordeelt hij hierover dat de herhaling door verzoeker in zijn beroepschrift van zijn verklaringen omtrent het tijdstip van de ontvoering van zijn broer en het filmpje waarop de ontvoering te zien zou zijn, meer bepaald dat het om de ontvoering van zijn broer zou gaan en dat de ontvoering wel degelijk in het huis van verzoeker zou hebben plaatsgevonden omdat er een foto van verzoeker te zien is aan de muur, bezwaarlijk als nuttig verweer ten aanzien van deze motivering kunnen worden aangenomen. Uit de voorgaande motivering blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aldus wel degelijk rekening houdt met de video’s (ook met de tweede, per aanvullende nota bijgebrachte video), maar dat hij van oordeel is dat deze de bevindingen van de commissaris-generaal dat er op geen enkele manier kan worden nagegaan wie de personen zijn die op het filmpje te zien

zijn, waar ze zich bevinden en/of wanneer dit werd gefilmd en dat de authenticiteit van dit filmpje ook op geen enkele manier kan worden nagegaan, niet ontkracht.

Aangezien verzoeker zelf stelt dat de video bijgebracht in zijn aanvullende nota dezelfde is als deze die ter zitting werd bijgebracht op een USB-stick doch niet werd neergelegd, en uit het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toch rekening heeft gehouden met deze video, heeft verzoeker geen belang bij zijn kritiek dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de video die zich op deze USB-stick bevond niet heeft aanvaard omdat deze video zich op een USB-stick bevindt.

Tweede middelonderdeel

8. Op grond van artikel 39/2, § 1, van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid over de beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal, zoals te dezen met het bestreden arrest is gebeurd ingevolge het door verzoeker ingestelde beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Krachtens de devolutieve werking van dat beroep neemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kennis van de zaak in haar geheel.

Verzoekers kritiek dat de commissaris-generaal in zijn voornoemde beslissing de zorgvuldigheidsplicht en de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ moest naleven gaat daaraan voorbij en is niet gericht tegen het bestreden arrest. Net omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw kennis neemt van de zaak in haar geheel, faalt verzoekers kritiek dat “de RvV het CGVS [had] moeten verplichten om elke document dat door verzoeker wordt ingediend individueel en grondig te analyseren”, naar recht.

Verder oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als feitenrechter soeverein of hij over de nodige gegevens beschikt om zelf uitspraak

te doen over het bij hem ingestelde beroep dan wel of hij de beslissing vernietigt en de zaak terugstuurt naar de commissaris-generaal omdat essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de voor hem bestreden beslissing zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. De Raad van State vermogt die beoordeling niet over te doen vermits hij als administratieve cassatierechter niet in de beoordeling van de zaak zelf treedt.

Tot slot doet verzoekers verwijzing naar het belang van de eenheid van rechtspraak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen afbreuk aan de terechte vaststelling dat het Belgische recht geen bindende precedentenwerking kent.

9. Na verzoekers kritiek te hebben samengevat als zou de commissaris-generaal geen rekening hebben gehouden met alle door verzoeker overgelegde elementen, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 3.3.2 van het bestreden arrest vast dat het geheel van documenten werd meegenomen in de beoordeling door de commissaris-generaal en dat daarenboven uit het administratief dossier blijkt dat de door verzoeker bijgebrachte stukken aandachtig werden geanalyseerd, alsook dat de motieven inzake de toegang tot internetpagina's van verzoeker in de lokalen van de commissaris-generaal nauwgezet werden opgevolgd en gedocumenteerd. Vervolgens citeert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 3.3.3. van het bestreden arrest uit de aanvankelijk bestreden beslissing en besluit op grond daarvan dat uit die motieven, gelezen samen met de informatie in het dossier, nogmaals het onderzoek en de beoordeling door de commissaris-generaal van de bijgebrachte stukken blijken, evenals een terechte motivering inzake een grondig onderzoek van de USB-sticks. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt vervolgens dat deze vaststellingen terecht en correct worden aangevuld in de aanvankelijk bestreden beslissing, waar onder meer wordt gesteld dat uit het vele beeldmateriaal op de USB-sticks niet blijkt dat verzoeker beheerder is of was van verschillende facebookpagina's, dat hetzelfde kan worden opgemerkt voor de beelden waarop hij

te zien is tijdens protestbetogingen, dat de authenticiteit niet kan worden nagegaan, dat verzoeker op bepaalde beelden zelf niet te zien is en dat al het door hem voorgelegde beeldmateriaal wazig is en maar weinig concrete en tastbare elementen bevat die zijn vele beweringen kunnen staven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit op grond hiervan dat de door verzoeker bijgebrachte stukken op nauwgezette wijze werden bestudeerd en geanalyseerd. Met betrekking tot de televisiereportages citeert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 3.3.4. van het bestreden arrest nogmaals uit de aanvankelijk bestreden beslissing en besluit hij dat de omstandigheid dat de door verzoeker neergelegde filmpjes als dusdanig niet allemaal apart werden besproken in die beslissing, geen afbreuk doet aan de omstandige motivering aangaande het geheel van het door verzoeker neergelegde beeldmateriaal en dat hetzelfde geldt voor de video's van verzoeker die aan demonstraties deelneemt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dienaangaande dat het louter volharden door verzoeker in reeds eerder afgelegde verklaringen niet afdoende is om de motivering in de beslissing van de commissaris-generaal over deze filmpjes *in concreto* te weerleggen waar wordt gesteld dat niet duidelijk kan worden nagegaan waar en wanneer de betogingen plaatsvonden en uit de voorgelegde beelden evenmin blijkt dat verzoeker actief deelnam aan betogingen, deze (mee) organiseerde en mensen actief aanzette tot deelname en hierom vervolgens problemen kende.

Met betrekking tot verzoekers voorgehouden profiel van politiek activist met de verwijzing naar de talrijke Facebookpagina's waarbij verzoeker nauw betrokken zou zijn, gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 3.4. van het bestreden arrest uitvoerig in op de argumenten uit verzoekers beroepschrift, waarbij hij onder meer motiveert dat de stelling als zou de tolk verzoeker verkeerd hebben begrepen een selectieve lezing vormt van de notities van het persoonlijk onderhoud en dat de concrete informatie die verzoeker gaf over een aantal aspecten van de verschillen tussen een Facebookpagina en een Facebookaccount geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij wel degelijk andere foutieve verklaringen aflegde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt om

de concreet in het bestreden arrest aangehaalde redenen vast dat dit des te meer geldt omdat verzoeker geen consistente verklaringen aflegde inzake zijn verschillende Facebookprofielen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt voorts dat het opmerkelijk is dat verzoeker als vermeend Facebookactivist zijn inloggegevens niet kende, minstens niet dicht bij de hand zou hebben en stelt dienaangaande bijkomend vast dat verzoeker de vier Facebookpagina's die hij naar eigen zeggen beheerde, niet kon openen en incoherente verklaringen aflegde inzake het afsluiten van de Facebookpagina's. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt verder vast dat verzoeker de door hem in het bestreden arrest geciteerde motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing niet concreet betwist. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat uit het dossier blijkt dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid kreeg om uitgebreid te vertellen over zijn profiel en zijn relaas, doch dat uit de gedane vaststellingen blijkt dat verzoeker niet de kennis heeft van de sociale media die men kan verwachten van een persoon die aanvoert de sociale media als kanaal van protest te gebruiken.

Omtrent de bedreigingen omwille van zijn activisme op sociale media motiveert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens dat de commissaris-generaal in zijn beslissing terecht motiveert dat het niet plausibel is dat verzoeker, nadat hij meermaals kritiek onder eigen naam had geplaatst waarmee hij onmiskenbaar aantoonde dat hij niet akkoord was met het beleid en de gevoerde politiek, vervolgens door verschillende politici zou zijn gecontacteerd met de vraag om campagne voor hen te voeren in het kader van de nakende parlementsverkiezingen, en dat het evenmin aannemelijk is dat verzoeker, die verklaarde sinds maart 2018 veelvuldig te zijn bedreigd via "*social media*", kritieken bleef posten en dit onder eigen naam, terwijl zijn collega bij het mediabureau Irak reeds in april 2018 had verlaten uit schrik voor de vele bedreigingen en verzoeker vanaf de vermeende inval in mei ook niet meer thuis sliep. Gelet op verzoekers verklaringen inzake de herhaaldelijke bedreigingen ten aanzien van zijn persoon vanuit de overheid, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de commissaris-generaal terecht stelt dat het niet aannemelijk is dat verzoekers belagers zich zouden beperken tot herhaaldelijke

schriftelijke (via sociale media) en mondelinge (telefonische) bedreigingen zonder concrete stappen te ondernemen om hun bedreigingen ook effectief uit te voeren. Verzoekers verklaring dat hij officieus werd bedreigd door de autoriteiten, wordt in het bestreden arrest niet aanvaard ter weerlegging van de motivering dat hij ondanks de bedreigingen en de arrestatie en dood van verschillende activisten, een visum aanvraag en gewoon op legale wijze, met zijn eigen paspoort, het land kon verlaten.

Omtrent de ontvoering van verzoekers broer blijkt uit de behandeling van het eerste middelonderdeel *supra* dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook dienaangaande genoegzaam motiveert maar van oordeel is dat het door verzoeker voorgelegde beeldmateriaal de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkracht, namelijk dat op geen enkele manier kan worden nagegaan wie de personen zijn die op het filmpje te zien zijn, waar ze zich bevinden en/of wanneer dit werd gefilmd en dat de authenticiteit van dit filmpje ook op geen enkele manier kan worden nagegaan.

De omstandigheid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet elk voorgelegd beeldmateriaal individueel vermeldt en niet voor elk voorgelegd beeldmateriaal afzonderlijk motiveert waarom het geen begin van bewijs vormt van het voorgehouden relaas en de voorgehouden problemen, betekent niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er geen rekening mee heeft gehouden. Uit de omstandige motivering in het bestreden arrest blijkt integendeel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingaat op de door verzoeker voorgelegde documenten. Verzoeker toont niet concreet aan welke door hem overgelegde documenten niet in de voormelde motivering zouden zijn betrokken.

10. Verzoeker zet niet anders dan met de voorgaande, ongegrond bevonden kritiek uiteen op welke wijze de diverse in het opschrift van het cassatiemiddel aangehaalde bepalingen zouden zijn geschonden met het bestreden arrest.

Conclusie

11. Het enige middel is in zijn beide onderdelen, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeven december tweeduizend tweeëntwintig, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques